

— Доброутро! Додохъ, господинъ управителю, да го кажа направо, додохъ да се жалвамъ. . .

— Милане, — чу се кроткиятъ гласъ на Дѣдото, — затвори вратата и си гледай работата.

Миланъ затвори вратата, поиска да подслуша, но не можа да чуе нищо, защото Горещника, противъ обичая си, заговори по-низко. Той се бави доста и, както се виждаше, Дѣдото бѣше го поканилъ да седне по-близо, защото и неговиятъ гласъ се чуваше неясно и по-надалечъ.

Горещника най-после излѣзе и когато пое кривака си и тури голѣмия калпакъ на главата си, погледна Милана: въ синитѣ очи на стареца сега имаше повече спокойствие. Миланъ тръгна съ него.

— Всичко му казахъ, — каза Горещника, като се спрѣ по-настрана и извади кожената си кесия, за да си направи цигара — всичко; господинъ управителю, рекохъ, тѣй и тѣй... Какъ тѣй, че като е стражаръ да не е Господъ пъкъ? И да ме бие, мене, старъ човѣкъ!

— Значи, всичко му каза?

— Всичко. Ама слушашъ ли, Миланчо, азъ не съмъ такъвъ човѣкъ, не обичамъ да се заяждамъ, ама съ Давида не може иначе. Лошъ човѣкъ, пиянъ човѣкъ. Такъвъ си го знамъ азъ отъ мома още... Какъ да не го знамъ, знамъ го азъ добре, затуй той не ме обича и